

PHẦN 33

Jimmy Landi định nghỉ lần cuối tuần này tại Atlantic City; ông muốn tự mình kiểm tra mọi việc trước khi khai trương sòng bạc của mình. Đây là những thời khắc thật sự hứng thú mà ông không hề muốn bỏ qua chút nào. Không chỉ việc thu vào hàng triệu đô la nhưng còn có niềm vui đón nhận các lời chúc tụng của các dân tai to mặt lớn, sự náo nhiệt, tiếng vang của các máy đánh bạc nhà hàng trăm đô la bằng tiền xu, tạo cho người thắng cái cảm giác mình đã thắng đậm. Jimmy biết các tay chơi bạc thật thụ không bao giờ thích máy đánh bạc. Nhưng ông thì không. Ông chỉ khinh thường những kẻ đánh bạc bằng tiền của người khác mà thôi. Hay những người đem đồng lương của mình ra chơi mà đúng lý họ phải để dành để trả tiền nhà hay học phí cho con của họ. Còn những người có thừa khả năng để đánh bạc, thì họ cứ thả cửa mà xài tiền của họ tại sòng của ông. Các khát vọng của ông về sòng bạc này thường được nhắc đi nhắc lại trên báo chí : « Tôi cung cấp các phòng tiện nghi nhất, một dịch vụ tuyệt hảo nhất, các món ăn ngon miệng nhất và các trò giải trí mà quý vị không thể tìm thấy ở bất cứ nơi nào khác, cho dù đó là Atlantic City, Las Vegas hay ngay cả Monaco ». Trong các tuần lễ đầu tiên, mọi nơi đều hết chỗ. Ông cũng biết là có nhiều người đến đây chỉ để muốn tìm ra điều đó để chỉ trích, để khiêu nại vì bất cứ chuyện gì. Được thôi, nhưng rồi họ sẽ phải thay đổi ý kiến, ông đã thề như thế.

Jimmy là người ưa thích các thách thức nhưng chưa có chuyện nào thật sự quyết đoán cho ông cả. Steve Abbott phụ trách công việc quản lý và như thế ông chỉ phải lo chuyện quan trọng hơn. Jimmy không cần biết ai đã in các thực đơn hay ủi khăn trải bàn, nhưng ông chỉ muốn biết giá cả đó là bao nhiêu và nó được làm một cách hoàn chỉnh hay không thôi.

Mặc cho các cố gắng hết mình nhưng ông vẫn không thể nào chỉ chú tâm vào cái sòng bạc mà thôi. Từ ngày ông có được bản sao cuốn nhật ký của con gái ông thứ hai vừa rồi, ông luôn nghĩ đến nó, bỏ nhiều thì giờ để đọc đi đọc lại nhiều lần. Người ta có thể coi là cánh cửa sắt được mở ra một quá khứ mà không chắc ông muốn nhìn vào. Điều ngạc nhiên nhất là Heather bắt đầu viết cuốn nhật ký này ngay lúc cô vừa đến New York để thử thời vận trong ngành kinh doanh giải trí và cô cũng thường nhắc lại những thời khắc trong quá khứ mà cô đã sống với mẹ cô hoặc với ông. Đây vừa là một cuốn nhật ký vừa là một cuốn album kỷ niệm. Có một điểm làm cho ông khổ tâm, đó là khi ông biết được con gái ông rất sợ ông. Ông đã làm gì khiến cho nó phải sợ đến như thế ? Đúng là thỉnh thoảng ông có rầy la cô ta, điều ông vẫn thường làm khi ông nhận thấy cô ta hành động không đúng phép, nhưng điều đó chắc chắn là chưa đủ để làm cho cô ta hoảng sợ đến mức đó. Chính ý nghĩ này làm cho ông ta phiền toái.

Nhưng chuyện nghiêm trọng gì đã xảy ra cách đây năm năm đến mức cô ta không hề dám thổ lộ cho ông biết ? Ông luôn nghĩ đến đoạn này của cuốn nhật ký. Cái ý nghĩ là có một người nào đó đã hành xử không đúng cách với con gái ông mà không hề hấn gì, làm cho ông điên tiết. Mặc cho thời gian đã qua lâu rồi đi nữa, ông nhất quyết phải biết rõ điều này mới được.

Còn thêm vấn đề các trang giấy không kẻ hàng. Ông dám thề là ông đã nhìn thấy chúng. Đúng là ông chỉ đọc phớt qua cuốn nhật ký này vào cái ngày mà Lacey Farrell đã trao cho ông và vào đêm hôm sau, ông định sẽ đọc nó lại cho kỹ hơn nhưng lần đầu tiên trong đời, ông đã uồng say bí tỉ. Nhưng dù gì đi nữa, ông vẫn chắc là đã nhìn thấy chúng. Bọn cớm cho là họ không hề có các trang đó trong tay. Cũng có thể lắm, ông tự nhủ, nhưng thí dụ như tôi có lý và các trang đó hiện hữu đi, thì chúng không thể nào biến mất được trừ khi có một người nào đó quan tâm một cách thật đặc biệt đến chúng. Trong trường hợp này, chỉ có một người thôi có thể nói sự thật cho ông biết : Lacey Farrell. Khi chụp bản sao này để trao cho ông, cô ta nhất định phải để ý là các trang này rất khác với các trang kia của cuốn nhật ký.

Chúng dính đầy máu, ông nhớ mang máng như thế. Jimmy quyết định tìm hiểu cho ra lẽ, gọi điện cho mẹ của Lacey Farrell để yêu cầu bà ta hỏi Lacey một lần nữa câu hỏi chủ yếu : Các trang đó có hay là không ?

Lacey nhìn đồng hồ. Cô ngủ được khoảng ba giờ. Cô thức dậy với cái cảm giác đờ đẫn giống như mỗi lần cô đi khám nha sĩ và bị chích một mũi thuốc tê nhẹ. Cô có cảm giác như bị đau ở đâu đó, trong trường hợp này là mắt cá chân của cô mà đồng thời cô vẫn tỉnh táo trước những gì đang xảy ra. Cô nhớ một cách mơ hồ dường như cô có nghe tiếng ồn của đường phố, tiếng còi hụ của một xe cứu thương, một xe cảnh sát hay của phòng cứu chữa cháy. Đó là những tiếng động thông thường của Manhattan và chúng luôn gợi cho cô cảm xúc hoàn toàn trái ngược, như lòng trắc ẩn cho nạn nhân pha lẫn với sự an toàn của chính bản thân cô.

Bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đến giúp mình, cô luôn tự nhủ như thế.

Nhưng ngày hôm nay không còn đúng như thế nữa, cô nghĩ trong lúc đẩy mền ra và ngồi trên chiếc ghế dài. Thanh tra Sloane rất phần nộ vì cô đã lấy trộm cuốn nhật ký; ông tổng chương lý chắc phải điên đầu khi hay tin cô đã tiết lộ chỗ ở cho mẹ cô và điều hay nhất là việc cô bỏ trốn.

Thẳng thắn mà nói, ông ta đã hăm bắt cô như là nhân chứng đã mục kích trong trường hợp cô không chịu thích nghi với chương trình bảo vệ nhân chứng và cô tin chắc là ông ta sẽ thực hiện việc hăm he đó, nếu như ông ta khám phá được chỗ cô ta đang trốn. Cô đứng lên và theo bản năng, tì hết sức nặng của cơ thể lên chân trái, cắn răng chịu đau đang hành hạ mắt cá chân. Cô chống hai bàn tay lên bàn làm việc. Ba trang giấy mà ngày hôm qua cô trải trên đó làm cho cô phải chú ý. Cô đọc lại hàng thứ nhất trên trang đầu tiên. “Ăn trưa với M” - trừ khi đó mà Max hay Mac? – “Minh nóng lòng gặp lại Hufner. Anh ấy đã nói anh ấy trở nên quá già còn mình thì đã lớn rồi”. Hình như Heather muốn đề cập đến một người đàn ông mà cô ta đã quen từ lúc bé. Minh có thể hỏi ai bây giờ? Chỉ một câu trả lời thôi: ngay người cha của Heather.

Ông là mấu chốt của toàn bộ câu chuyện này, Lacey quyết định.

Cô phải mặc quần áo vào và ăn một cái gì đó. Đồng thời phải xóa sạch dấu vết của sự hiện diện của cô tại đây. Hôm nay là chủ nhật. Tim Powers có nói là sẽ báo cho cô biết nếu như nhân viên của công ty có ý định đưa ai đó đến coi căn hộ, nhưng cô lại sợ là người đó đến mà không báo trước. Cô nhìn quanh căn phòng, kiểm tra lại mọi thứ. Đồ ăn trong tủ lạnh sẽ tiết lộ việc có người đã ở đây, cũng như cái khăn tắm và cái khăn rửa mặt còn ướt. Tắm dưới vòi nước lạnh sẽ làm cho cô tỉnh hẳn. Cô muốn mặc

quần áo để cởi bỏ cái áo ngủ của Heather mà cô đang mặc trên người. Nhưng để mặc cái gì mới được? Cô tự hỏi rồi dù không muốn cũng phải lục trong tủ quần áo của cô gái. Một cơn rùng mình chạy khắp người khi cô mở to hai cánh cửa tủ quần áo. Cô chỉ muốn kiếm cái gì đó để mặc mà thôi. Cô nhận thấy quần áo máng trên móc thuộc hai loại hoàn toàn khác nhau. Isabelle thích mặc theo kiểu cổ điển, theo một thị hiếu đúng đắn. Các váy và đồ bộ của bà rất dễ nhận biết. Phần còn lại trong tủ và kệ chứa toàn là váy ngắn váy dài, các loại áo kiểu, nhiều quần áo kiểu mới, áo dự tiệc rườm rà với ít vải nhất, váy áo thun rộng thùng thình và hơn một chục quần jean. Tất cả những thứ này hiển nhiên thuộc về Heather rồi. Lacey hiểu nếu như cô phải ra ngoài mà vẫn mặc quần áo chạy bộ của ngày hôm qua, người ta sẽ mau chóng nhận ra cô ngay. Cô làm cho mình một tách cà phê và miếng bánh mì nướng rồi đi tắm. Đồ lót mà hôm qua cô đã giặt, giờ khô rồi, nhưng hai chiếc vớ dày vẫn còn ướt. Một lần nữa, cô phải nghĩ đến việc dùng đến quần áo của hai người đàn bà đã chết.

Đến tám giờ, Tim Powers gọi cô qua hệ thống liên lạc nội bộ. - Tôi không muốn dùng điện thoại, - anh nói. - Tốt hơn hết là đừng để cho mấy đứa nhỏ và Carrie biết cô đang ở đây. Bây giờ tôi có thể lên đó được không?

Họ uống cà phê trong phòng đọc sách.

- Tôi có thể làm gì để giúp cô đây Lacey? – Tim hỏi.

- Anh đã làm nhiều lắm rồi, - cô đáp lại với nụ cười biết ơn. – Công ty Parker & Parker vẫn còn phụ trách việc bán căn hộ này phải không?

- Theo những gì tôi biết thì đúng vậy. Cô có biết là Parker con đã biến mất rồi không?

- Có, tôi có đọc tin đó. Vậy chớ có ai khác đến coi căn hộ này không?

- Không. Hôm trước ông Jimmy Landi có gọi điện và hỏi y như cô vậy. Ông ta bắt đầu bực tức với Parker. Ông ta muốn căn hộ phải được bán ngay. Tôi có nói với ông ta là việc đó sẽ dễ dàng hơn nếu như nó trống trơn.

- Anh Tim à, anh có số điện thoại riêng của ông ta không?

- Tôi chắc là có tại bàn làm việc của tôi. Khi ông ta gọi cho tôi, tôi không có ở nhà nên tôi phải gọi lại cho ông ta. Chính ông ta đã nhắc máy trả lời.

- Anh có thể cho tôi số đó được không?

- Được chớ. Cô có biết là điện thoại vẫn hoạt động không. Họ cũng không buồn cắt nó. Tôi đã nói nhiều lần với ông Parker khi người ta đưa hóa đơn tới, nhưng tôi nghĩ chắc ông ta thích giữ nó để phòng khi cần phải gọi điện. Thỉnh thoảng ông ta cũng có đến đây.

- Điều đó có nghĩa là ông ta còn thể làm lại chuyện đó, - cô nói.

- Nếu như người ta biết cô đang ở trong đây? Tim để mất việc ngay. Cô không thể mạo hiểm ở lâu hơn nữa. Tuy nhiên cô vẫn có đôi điều để hỏi Tim.

- Tim à, tôi cần phải báo cho mẹ tôi biết là tôi vẫn khỏe, nhưng tôi tin chắc là đường dây điện thoại của bà bị người ta nghe lén. Và họ sẽ truy ra nơi gọi nếu như tôi gọi từ đây. Có thể nào anh gọi cho bà từ một điện thoại công cộng không? Anh đừng nói anh là ai hết và anh chỉ nên gọi trong vài giây mà thôi, nếu không họ sẽ truy ra chỗ anh gọi đấy. Nhưng nếu trong trường hợp họ vẫn khám phá ra điều đó, ít ra họ không lần được đến đây. Anh chỉ nói là tôi vẫn khỏe, tôi đang an toàn và sẽ gọi cho bà khi nào có thể được. - Cô có thể tin nơi tôi. – Tim hứa trong khi đứng lên. Anh nhìn thấy các trang giấy được trải trên bàn và tỏ ra ngạc nhiên. – Có phải đây là bản sao của cuốn nhật ký của Heather không?

Lacey trở mắt nhìn anh ta.

- Đúng, nhưng làm sao anh biết được vậy?

- Đêm trước ngày bà Wiring chết, tôi có lên đây để thay các lọc gió của các máy sưởi. Cô biết là phải thay chúng vào khoảng ngày 1 tháng Mười, trước khi chuyển từ hệ thống máy điều hòa qua hệ thống máy sưởi. Bà ta đang đọc cuốn nhật ký. Tôi nghĩ chắc bà ta vừa tìm thấy nó vì bà tỏ ra xúc động ghê lắm, có thể nói là rối loạn nhất trong lúc đọc hai trang cuối.

Lacey có linh tính là cô sẽ biết được một việc rất hấp dẫn.

- Bà ta có nói chuyện với anh không Tim?

- Không hẳn như thế. Bà ta đi ngay đến điện thoại nhưng người bà ta muốn gặp lại nằm trong danh sách đỏ.

- Anh có biết được người đó là ai không?

- Không, nhưng dường như tôi thấy bà Waring khoanh cái tên mà bà ta vừa đọc được. Tôi nhớ là ở khoảng cuối của cuốn nhật ký. Thôi Lacey, tôi phải đi đây. Cô cho tôi số điện thoại của mẹ cô đi. Tôi sẽ gọi cô qua hệ thống nội bộ để cho cô biết cố của ông Landi.

Sau khi Tim đi rồi, Lacey trở lại bàn giấy và cầm trang giấy rời đầu lên rồi bước đến gần cửa sổ. Mặc cho các vết máu làm lem nó, cô vẫn nhìn thấy một vòng tròn quanh cái tên Hufner.

Người đàn ông này là ai? Làm cách nào để biết được ?

Cô dứt khoát phải nói chuyện với Jimmy Landi, đó là cách duy nhất.

Qua hệ thống liên lạc nội bộ, Tim Powers báo cho Lacey biết số điện thoại của Jimmy Landi, sau đó đi bộ tìm một trạm điện thoại công cộng.

Phải đi một đoạn đường khá xa trên đại lộ Madison, anh mới tìm được một cái còn trong tình trạng hoạt động tốt. Cách đó ba mươi lăm cây số, tại Wyckoff trong bang new Jersey, Mona Farrell giật mình khi nghe tiếng chuông điện thoại reo. Cầu xin đây là điện thoại của Lancey đi, bà khẩn nài cầu nguyện.

Giọng thật ấm áp và ân cần của một người đàn ông nói :

- Bà Farrell, con bà nhờ tôi gọi điện cho bà. Cô ta không thể nói chuyện với bà được nhưng muốn nói với bà là cô ta vẫn khoẻ và sẽ liên lạc với bà khi nào có thể được.

- Vậy nó đâu rồi ? – Mona hỏi. - Tại sao nó không thể nói chuyện được ?

Tim biết là anh phải gác máy ngay nhưng bà mẹ của Lacey tỏ ra quá bối rối, nên anh không đành làm chuyện đó. Anh đành bất lực để cho bà ta biểu lộ nỗi lo âu của mình, chỉ biết lặp lại :

- Cô ta khoẻ, bà cứ tin tôi đi bà Farrell. Cô ta vẫn khoẻ mà.

Lacey có dặn anh ta không được giữ máy lâu. Anh đành tiếc nuối gác máy xuống trong khi giọng của bà Farrell vẫn năn nỉ nói thêm nhiều nữa. Anh quyết định về nhà bằng cách đi ngược đại lộ số Năm. Vì thế anh không thể thấy một chiếc xe cảnh sát với đèn nhấp nháy chạy hết ga ngừng ngay buồng điện thoại mà anh vừa dùng. Và cũng không biết việc cảnh sát đã lấy các dấu tay của anh trên đó. Mình cứ lang thang mãi ở đây thì càng có nhiều cơ may cho Caldwell tìm thấy mình hay Baldwin đến bắt mình mất. Lacey cảm thấy mình giống như đang sa vào trong cái màn nhện.

Ồ phải chi cô có thể nói chuyện với Kit. Chị ấy thật vững tâm. Lacey bước lại gần cửa sổ, vén cái màn đủ để có thể nhìn xuống đường. Công viên trung tâm đầy đầy người thì chạy bộ, người thì trượt tuyết, các cặp vợ chồng đi dạo với chiếc xe nôi. Đương nhiên thôi, cô tự nhủ, hôm nay là chủ nhật mà. Chắc vào giờ này Kit và Jay đang đi lễ. Họ luôn đi lễ mười giờ.

Họ luôn dự lễ mười giờ của ngày chủ nhật.

Đó là nơi mà tôi có thể gặp được họ, - cô nói lớn tiếng. – Kit và Jay thuộc giáo xứ Saint – Elisabeth từ nhiều năm rồi. Mọi người đều biết họ.

Tươi tỉnh trở lại, Lacey gọi đến số chỉ dẫn của New Jersey và có được số điện thoại của nhà thờ. « Cầu xin cho có người nào đó trả lời » nhưng cô chỉ nghe tiếng clic của máy trả lời. Cô chỉ còn nước để lại tin nhắn với hy vọng là Kit sẽ nhận được trước khi rời khỏi nhà thờ. Dù cho đây là nhà thờ đi nữa, nhưng sẽ rất nguy hiểm nếu cô để lại số điện thoại của mình. Cô nói thật chậm rãi và rõ ràng : « Tôi khẩn trương cần liên lạc với Kit Taylor. Tôi nghĩ bà ta dự lễ mười giờ. Tôi sẽ gọi lại số này vào lúc mười một giờ mười lăm. Tôi xin các người hãy cố tìm bà ta hộ tôi »

Lacey gác máy, cảm thấy mình bất lực, buông xuôi. Còn một giờ nữa mà không biết phải làm gì. Cô gọi số máy của Jimmy Landi mà Tim đã cho cô. Và

cô cũng không gặp may nhưng lần này cô không muốn để lại tin nhắn trong máy trả lời.

Có một điều mà cô không biết, đó là mặc dù cô không muốn nhưng cô vẫn để lại một dấu vết của mình. Máy của Jimmy Landi đã ghi nhận số máy gọi đến cùng tên và địa chỉ của số đó ;

Tin nhắn trên máy trả lời cho biết người gọi đến ở tại số máy 555- 2437 dưới cái tên Heather Landi tại số 3 đường 70 phía Đông.